

Arrest

nr. 254 885 van 21 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 februari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ADRIAENSENS, die *loco* advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juli 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenote, M.S.

1.2. Op 21 december 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.07.2020 werd ingediend door.

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde M.,S. (...) (RR (...)) overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Er werden reeds eerder aanvragen gezinshereniging ingediend. Maar deze werden telkens geweigerd.

Artikel 40ter van de wet van 15.12 1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 moeten bewijzen dat de Belg: "1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende bewijzen voor.

- *Arbeidsovereenkomsten GO Scholengroep Antwerpen dd.28.08.17+27.08.2018+24.08.2020*
- *Aanslagbiljetten personenbelasting en aanvullende belastingen inkomstenjaar 2015, 2016, 2018, 2019*
- *Loonfiches van tewerkstelling bij Scholengroep GO voor de maanden december 2019 tot juni 2020+ augustus 2020 (tewerkstelling 19 u/week, gemiddeld inkomen 852 euro)*

Bestaansmiddelen van betrokkene:

- *Loonfiches van tewerkstelling bij Altrad Balliauw Multiser nv (december 2019 - augustus 2020)*
- *Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur dd 23.10.2018 met Altrad Balliauw Muliser nv*
- *Voorstel vereenvoudigde aangifte inkomstenjaar 2018 en 2019*

Het bewijs van de inkomsten van betrokkene zelf, kunnen niet in overweging worden genomen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 Het is immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij hem kan voegen (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Met oog op het uitvoeren van de behoefteanalyse werd er een bestedingspatroon voorgelegd. Volgens de voorgelegde documenten beschikt de referentiepersoon heden over een gemiddeld maandelijks inkomen van 852 euro. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de referentiepersoon een sociale

huurwoning (Sociale huisvestingsmaatschappij CV Woonhaven Antwerpen) betreft en hiervoor 316.87 euro maandelijkse huur betaalt. Dat is een bedrag dat werd aangepast door de sociale huurmaatschappij aan het bescheiden inkomen van de referentiepersoon en getuigt er impliciet van dat zij zich in een kwetsbare financiële situatie verkeert en zij zich daarvan bewust is gezien zij een sociale woning betreft. Indien zij voldoende inkomen zou hebben, zou zij destijds immers 623€ (+ index + kosten) per maand aan huur moeten betalen. Verder werd ook nog een opsomming gemaakt van een aantal vaste kosten door de advocaat van betrokkene met enkele betalingsbewijzen bij het gaat om maandelijkse kosten van Proximus (51,99 euro) en Telenet (54 euro) alsook om voorafbetalingen aan Essent (71 euro). Onafgezien van het feit dat enkel een tussentijdse betaling werd voorgelegd van Essent en we dus geen uitsluitel hebben over de ware kost, hebben we aan de hand van die paar betalingen eigenlijk ook geen volledig zicht over alle kosten. In die zin kunnen we dus de ware kost van dit gezin helemaal niet berekenen. Wat wel met zekerheid kan worden vastgesteld is dat de normale marktwaarde van de huurwoning niet wordt betaald en mevrouw dus reeds heden een stukje ten laste valt van de openbare overheden in België. Ze kan dus overeenkomstig de bepalingen van art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 niet voorkomen dat zij zelf en het familielid zouden ten laste te vallen van de openbare overheden. Dat is immers reeds heden het geval.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij zet haar enig middel onder meer uiteen als volgt:

“1. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie omdat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zouden zijn.

De bestreden beslissing stelt dat het bewijs van de inkomsten van betrokkene zelf niet in overweging kunnen genomen worden overeenkomstig artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. Het is volgens de bestreden beslissing namelijk de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij hem kan voegen.

Verzoeker betwist ten eerste dat er in dit geval onvoldoende bestaansmiddelen zijn, en zet in wat volgt uiteen waarom de bestreden beslissing een foutieve interpretatie maakt van de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen door enkel rekening te houden met de inkomsten van de referentiepersoon.

2. Artikel 40 ter §2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leef loon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)"

Volgens de Vreemdelingenwet is voldaan aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen indien de Belgische echtgenoot of partner stabiele en regelmatige bestaansmiddelen heeft van minstens 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' (artikel 40ter § 2, lid 2, sub 1° Vreemdelingenwet). Momenteel bedraagt dat 1.596,89 EUR.

3. In casu is ruimschoots voldaan aan deze voorwaarde. De echtgenote van verzoeker werkt als onderhoudswerkvrouw bij het GO! met een deeltijds contract. Zij heeft daarmee een gemiddeld maandelijks inkomen van 927 EUR. Verzoeker heeft zelf ook inkomsten. Hij werkt als isolatiemonteur bij ALTRAD BALLIAUW MULTISER sinds 01.08.2018, met een contract voor onbepaalde duur. Hiermee verdient hij gemiddeld 1.973,49 EUR netto per maand. Het totale gezinsinkomen bedraagt dus 2.900,49 EUR per maand, bijna dubbel zoveel als het door de wet vereiste bedrag.

4. Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat in de wetsbepaling van artikel 40ter niet uitdrukkelijk vermeld staat dat de bestaansmiddelen moeten worden gegenereerd door de referentiepersoon. Uw Raad bevestigt dit in arrest nr. 163 344 van 1 maart 2016: "Volgens artikel 40ter, tweede lid van de Verblijfwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen "beschikt". Verweerder gaat eraan voorbij dat de wetsbepaling niet stelt dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige "eigen" bestaansmiddelen beschikt."

Omgekeerd zijn de bestaansmiddelen van de echtgenoot van een Belg géén uitgesloten bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, 2° en 3° Vreemdelingenwet. Dat wil zeggen leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachttuitkering, overbruggingsuitkering, en werkloosheidsuitkering als er geen bewijs is van een actieve zoektocht naar werk.

5. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van uw Raad die stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Vreemdelingenwet door geen rekening te houden met de bestaansmiddelen van een familielid dat de gezinshereniging vraagt (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr.161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Het is volgens uw Raad mogelijk dat niet het familielid dat de gezinshereniging vraagt bestaansmiddelen heeft, maar een ander inwonend familielid van de gezinshereniger. Ook daar moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening mee houden, voor zover de gezinshereniger kan 'beschikken' over die inkomsten (RvV nr 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 136.363 van 15 januari 2015 en RvV nr. 65.747 van 24 augustus 2011).

6. Dat rekening gehouden moet worden met het inkomen van verzoeker is o fortiori van toepassing aangezien verzoeker de echtgenoot is van de referentiepersoon. Zij zijn gehuwd, wonen samen en vormen één huishouding.

Artikel 221 Burgerlijk Wetboek stelt dat elke echtgenoot verplicht is om naar vermogen bij te dragen tot de lasten van het huwelijk. Als een van de echtgenoten die verplichting niet nakomt, kan de andere echtgenoot zich door de familierechtbank laten machtigen om de inkomsten van de eerste echtgenoot te ontvangen. Bijgevolg zijn de inkomsten van verzoeker inkomsten waarover de referentiepersoon als zijn echtgenote niet enkel in de praktijk, maar ook op wettelijke basis kan beschikken.

7. Verder moet opgemerkt worden dat de wetgever met het instellen van de inkomensvereiste in artikel 40ter Vreemdelingenwet beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Hierbij wijst uw Raad erop dat het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg (RvV, arrest nr. 163 345 van 1 maart 2016).

8. De hierboven aangehaalde rechtspraak werd gedeeltelijk teruggeschroefd door verschillende cassatie- arresten van de Raad van State, alsook het Grondwettelijk Hof. Deze rechtspraak kan echter niet toegepast worden aangezien deze niet in overeenstemming is met rechtspraak van het Hof van Justitie, die het standpunt van verzoeker bevestigt.

De inkomensvereiste komt voort uit richtlijn 2003/86/EG over gezinshereniging met derdelanders, maar wordt in België ook toegepast op gezinshereniging met Belgen die geen gebruik maken van het vrij personenverkeer. Uit vaste rechtspraak volgt dat de inkomenseis voor Belgen richtlijnconform geïnterpreteerd moet worden nu de Belgische wetgever ervoor koos om Belgen op vlak van gezinshereniging op dezelfde wijze te behandelen als derdelanders.

Dit werd bevestigd in een arrest van 30 oktober 2020 (RvV 30 oktober 2020, nr. 243.504) waarin uw Raad, verwijzend naar rechtspraak van de Raad van State (nr. 243.676 van 12 februari 2019 en nr. 245.601 van 1 oktober 2019) en de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011, besloot dat het de wil was van de Belgische wetgever om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders.

In een arrest van 3 oktober 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie duidelijk gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen bedoeld in de Gezinsherenigingsrichtlijn, géén beslissend criterium is. Het Hof stelde dat de inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezeten derdelander, niet uitsluitend zijn eigen inkomsten moeten zijn, maar ook inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking gesteld worden. Dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn. In hetzelfde arrest spreekt het Hof zich ook uit over de bestaansmiddelenvereiste in de Gezinsherenigingsrichtlijn, die van toepassing is op gezinshereniging met derdelanders (art. 10 en IObis Vreemdelingenwet). Volgens het Hof is de herkomst van de inkomsten, bedoeld in artikel 7, lid 1, c) Gezinsherenigingsrichtlijn, die de derdelander moet hebben om gezinshereniging te kunnen doen, niet beslissend, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan. Het inkomen dat de gezinshereniger moet bewijzen, moet dus niet noodzakelijk afkomstig zijn van de gezinshereniger zelf, maar mag ook van een familielid zijn (al dan niet het familielid dat gezinshereniging vraagt) of van een andere derde (voor zover dit inkomen stabiel, regelmatig en toereikend is).

Aangezien artikel 40ter Vreemdelingenwet geïnterpreteerd moet worden in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie, kan in casu de herkomst van de bestaansmiddelen géén beslissend criterium zijn, en moet rekening gehouden worden met het inkomen van verzoeker.

(...)

10. Uit het bovenstaande blijkt dat wel rekening gehouden kan worden met het inkomen van de verzoeker, zowel bij het bepalen of men stabiele en regelmatige bestaansmiddelen heeft van minstens 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste', als bij het uitvoeren van een behoeftanalyse.

Hieruit volgt dat de referentiepersoon over toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikt, en dat er geenszins een risico is dat referentiepersoon en haar gezin ten laste van de Belgische staat zouden vallen.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen hieromtrent als volgt:

“Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft geoordeeld dat de afgifte van een verblijfskaart voor een familielid van een Unieburger diende te worden geweigerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger indiende, in functie van haar Belgische echtgenoot, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt in dit kader als volgt:

§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

Verweerder laat gelden dat eenvoudige lezing van voormelde bepaling leert dat de Belgische referentiepersoon dient aan te tonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, dit opdat diens echtgenoot het recht zou kunnen hebben op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze werd overwogen om welke redenen diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), rekening houdend met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon deels ten laste valt van de openbare overheden in België:

“Met oog op het uitvoeren van de behoefteanalyse werd er een bestedingspatroon voorgelegd. Volgens de voorgelegde documenten beschikt de referentiepersoon heden over een gemiddeld maandelijks inkomen van 852 euro. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de referentiepersoon een sociale huurwoning (Sociale huisvestingsmaatschappij CV Woonhaven Antwerpen) betreft en hiervoor 316,87 euro maandelijkse huur betaalt.

Dat is een bedrag dat werd aangepast door de sociale huurmaatschappij aan het bescheiden inkomen van de referentiepersoon en getuigt er impliciet van dat zij zich in een kwetsbare financiële situatie verkeert en zij zich daarvan bewust is gezien zij een sociale woning betreft. Indien zij voldoende inkomen zou hebben, zou zij destijds immers 623euro (+ index + kosten) per maand aan huur moeten betalen. Verder werd ook nog een opsomming gemaakt van een aantal vaste kosten door de advocaat van betrokkene met enkele betalingsbewijzen bij het gaat om maandelijkse kosten van Proximus (51,99 euro) en Telenet (54 euro) alsook om voorafbetalingen aan Essent (71 euro). Onafgezien van het feit dat enkel een tussentijdse betaling werd voorgelegd van Essent en we dus geen uitsluitel hebben over de ware kost, hebben we aan de hand van die paar betalingen eigenlijk ook geen volledig zicht over alle kosten. In die zin kunnen we dus de ware kost van dit gezin helemaal niet berekenen. Wat wel met zekerheid kan worden vastgesteld is dat de normale marktwaarde van de huurwoning niet wordt betaald en mevrouw dus reeds heden een stukje ten laste valt van de openbare overheden in België. Ze kan

dus overeenkomstig de bepalingen van art. 42, 51, tweede lid van de wet van 15.12.1980 niet voorkomen dat zij zelf en het familielid zouden ten laste te vallen van de openbare overheden.

Dat is immers reeds heden het geval.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft vastgesteld dat de referentiepersoon een sociale huurwoning betreft, dat de huurprijs door de sociale huurmaatschappij aan het bescheiden inkomen van de referentiepersoon werd aangepast, waardoor de gemachtigde terecht concludeert dat de referentiepersoon ten laste valt van de openbare overheden.

Gelet op het feit dat er niet voorkomen kan worden dat verzoekende partij en de referentiepersoon ten laste zouden vallen van de openbare overheden, werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk geoordeeld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat de referentiepersoon ten laste valt van de Belgische overheden.

Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift aan dat er wel degelijk voldaan is aan de inkomstenvoorwaarde nu verzoekende partij ook inkomsten heeft. Zij wijst erop dat het totale gezinsinkomen 2.900,49 euro zou bedragen.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 42 van de Vreemdelingenwet niet gehouden om rekening te houden met de eigen bestaansmiddelen van de verzoekende partij.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing terecht overweegt dat enkel met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon rekening kan worden gehouden.

Zie ook:

De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat. (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging was allerminst gehouden om onderzoek te voeren naar de eigen bestaansmiddelen van de verzoekende partij, dit bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan niet anders voorhouden.”

3.3. De verzoekende partij diende een aanvraag in om haar Belgische echtgenote te vervoegen in België. Het is niet betwist dat de Belgische echtgenote van de verzoekende partij geen gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie. In deze situatie gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op

maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° luidt als volgt:

“§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

3.4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat bewijzen worden voorgelegd van bestaansmiddelen van de referentiepersoon en van bestaansmiddelen van de verzoekende partij en wordt hieromtrent geoordeeld dat het bewijs van inkomsten van de verzoekende partij zelf niet in overweging kunnen genomen worden overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat het immers de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat de verzoekende partij zich bij haar kan voegen, onder verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, en dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn daar zij niet beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

3.5. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij een foutieve interpretatie maakt van de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen door enkel rekening te houden met de inkomsten van de referentiepersoon, dat aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) in haar arrest van 3 oktober 2019 moet geïnterpreteerd worden, de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is en rekening moet gehouden worden met het inkomen van de verzoekende partij.

3.6. De in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet vervatte bepaling dat de zogenaamde statische Belg die zich wil laten begeleiden of vervoegen door zijn derdelander-echtgenoot moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vindt haar oorsprong in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 12 september 2011).

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging *“op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen”* en dit werd *“essentieel”* geacht (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd *“onverantwoord”* geacht, *“want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 11, 59 en 159-160). Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23, *“Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt”*; zie ook Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11-13).

3.7. De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is zo ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat *“in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld”* (B.64.6).

3.8. De regeling ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-1, p. 4). De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot deze richtlijn.

3.9. Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

[...]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, *“het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)”* (punt 72).

In zijn meer recente arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X. tegen België, heeft het Hof van Justitie, gevat door een prejudiciële vraag met betrekking tot de richtlijn 2003/209/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen, incidenteel ook verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie oordeelde in zijn meer recente arrest dat *“uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene”* (punt 40).

Vervolgens onderstreept het Hof van Justitie dat *“[u]it het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn”* (punt 41) en dat het *“aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland”* (punt 42).

3.10. Zoals reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever op het vlak van de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hebben gemaakt van hun rechten van vrij verkeer willen aansluiten bij de praktijk zoals deze reeds langer geldt in bijvoorbeeld Nederland waarbij hiervoor dezelfde voorwaarden gelden als in de situatie van gezinshereniging met derdelanders zoals geregeld in de richtlijn 2003/86.

In de Nederlandse context aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86 in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hadden gemaakt van hun rechten van vrij verkeer. Het Hof van Justitie achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen *“wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties, teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen”*. Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in de Nederlandse context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., zaken C-381/18 en C-382/18, punten 38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermijding van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin *“de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht”* (HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, C-28/95, punt 34).

3.11. Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie onder meer RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

3.12. Rekening houdend met wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.

3.13. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 met nr. 149/2019, merkt de Raad op dat het Hof zich in dit arrest uitsprak over *“de door het verwijzende rechtscollege gegeven interpretatie van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en inzonderheid van de term « beschikt » volgens dewelke “enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking [kunnen] worden genomen als « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen », met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging”* (overweging B.6.2). Het Grondwettelijk Hof had in de hem voorliggende zaken op 5 juni 2019 de debatten reeds gesloten, waardoor het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, gepubliceerd op 9 december 2019, dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in het kader van de richtlijn 2003/86, niet reeds voorlag.

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt actueel een andere lezing van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. In deze interpretatie laat artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat *“in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld”* (B.64.6).

3.14. In de voorliggende zaak geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing aan dat zij de bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Aldus heeft verwerende partij de term *“beschikken”* in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd, met miskenning van deze wetbepaling.

3.15. De verwerende partij betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt om welke redenen diende te worden besloten tot een weigering van verblijf, dat door de gemachtigde werd vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon deels ten laste valt van de openbare overheden, dat uit de motieven blijkt dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat de referentiepersoon een sociale huurwoning betreft, dat de huurprijs door de sociale huurmaatschappij aan het bescheiden inkomen van de referentiepersoon werd aangepast waardoor de gemachtigde terecht concludeert dat de referentiepersoon ten laste valt van de openbare overheden, dat gelet op het feit dat er niet kan voorkomen worden dat de verzoekende partij en de referentiepersoon ten laste zouden vallen van de openbare overheden, door de gemachtigde allerminst kennelijk onredelijk geoordeeld werd dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn.

Dergelijk betoog doet echter geen afbreuk aan voormelde vaststellingen, daar de verwerende partij enkel opmerkt waarom de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, doch hiermee geenszins verduidelijkt waarom de bewijzen van bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf niet in rekening moeten worden gebracht.

Voorts stelt zij nog dat de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht overweegt dat enkel met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kan rekening worden gehouden, dat hij allerminst gehouden was om onderzoek te voeren naar de eigen bestaansmiddelen van de verzoekende partij, dit bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit betoog betreft enkel het bevestigen van de motieven van de bestreden beslissing en vermag aldus evenmin afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

3.16. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER